

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Δύο

Ειδωλολατρία

Jeff Pippenger

2023-11-23

Προτίθεμαι να καταδείξω πώς οι «επτά καιροί» του Λευιτικού είκοσι έξι είναι «κρυμμένοι σε κοινή θέα» στο βιβλίο του Δανιήλ, ενώ συγχρόνως θα επισημάνω ότι αποκρύφθηκαν μέσω των ανθρωπίνων οργάνων τα οποία χρησιμοποίησε ο Θεός κατά την παρουσίαση του «λίθου» επάνω στον οποίο προσκόπτει κανείς στο βιβλίο του Δανιήλ. Για να ακολουθήσει κανείς το φως αυτής της παρουσίασης απαιτείται «ακεραιότητα». Ο ορισμός της ακεραιότητας που προτείνω θα μπορούσε να διατυπωθεί ως συνέπεια στις πράξεις, στις αξίες, στις μεθόδους και στις αρχές του ανθρώπου. Αυτό θα απαιτούσε να προσκολλώμεθα σε ό,τι αποκαλύπτεται μέσα στον Λόγο του Θεού, ακόμη και όταν αυτό δεν συμφωνεί με ανθρώπινες ιδέες που αντιφάσκουν προς τον Λόγο του Θεού.

«Αυστηρά ακεραιότητα πρέπει να αγαπά κάθε σπουδαστής. Κάθε νους πρέπει να στρέφεται με ευλαβική προσοχή προς τον αποκεκαλυμμένο λόγο του Θεού. Φως και χάρη θα δοθούν σε εκείνους που υπακούουν έτσι στον Θεό. Θα δουν θαυμαστά πράγματα μέσα από τον νόμο Του. Μεγάλες αλήθειες, που έχουν παραμείνει απρόσεκτες και αθέατες από την ημέρα της Πεντηκοστής, πρόκειται να λάμψουν από τον λόγο του Θεού με την εγγενή τους καθαρότητα. Σε εκείνους που αληθινά αγαπούν τον Θεό το Άγιο Πνεύμα θα αποκαλύψει αλήθειες που έχουν ξεθωριάσει από τον νου, και θα αποκαλύψει επίσης αλήθειες που είναι εντελώς νέες. Εκείνοι που τρώνε τη σάρκα και πίνουν το αίμα του Υιού του Θεού θα αντλήσουν από τα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκάλυψης αλήθεια εμπνευσμένη από το Άγιο Πνεύμα. Θα θέσουν σε κίνηση δυνάμεις που δεν μπορούν να κατασταλούν. Τα χείλη των παιδιών θα ανοιχθούν για να διακηρύξουν τα μυστήρια που έχουν αποκρυβεί από τη διάνοια των ανθρώπων. Ο Κύριος εξέλεξε τα μωρά του κόσμου τούτου για να καταισχύνει τους σοφούς, και τα ασθενή του κόσμου για να καταισχύνει τα ισχυρά.» The Fundamentals of Christian Education, 474.

Ένα εύκολο παράδειγμα τόσο του ανθρώπινου σφάλματος που απαντάται στο βιβλίο του Δανιήλ, όσο και της απροθυμίας να προσκολληθεί κανείς στον Λόγο του Θεού, μπορεί να βρεθεί στη λέξη που αποδίδεται ως «καθημερινόν» στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ. Η ακεραιότητα θα απαιτούσε, εφόσον η Έλεν Γουάιτ σχολιάζει αυτή τη λέξη, όπως πράγματι κάνει, εμείς ως Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας, οι οποίοι ομολογούμε ότι υποστηρίζουμε το Πνεύμα της Προφητείας, να χρησιμοποιούμε αυτομάτως το σχόλιό της επάνω στη λέξη αυτή, ώστε να κατευθύνει την κατανόησή μας.

«Κατόπιν είδα, σχετικά με το “Καθημερινό”, ότι η λέξη “θυσία” προστέθηκε από την ανθρώπινη σοφία και δεν ανήκει στο κείμενο· και ότι ο Κύριος έδωσε τη σωστή κατανόηση αυτού σε εκείνους που διακήρυξαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως. Όταν υπήρχε ενόχληση, πριν από το 1844, σχεδόν όλοι ήσαν ενωμένοι ως προς τη σωστή άποψη για το “Καθημερινό”· αλλά από το 1844 και έπειτα, μέσα στη σύγχυση, έγιναν δεκτές άλλες απόψεις, και

ακολούθησαν σκότος και σύγχυση.» Review and Herald, 1 Νοεμβρίου 1850.

Θα μπορούσαμε να αφιερώσουμε πολύ χρόνο σε αυτές τις δύο προτάσεις, διότι όταν τελικά τοποθετήθηκαν στο βιβλίο Early Writings, οι άνθρωποι επιμελητές έδωσαν έναν εσφαλμένο ορισμό σε αυτό που δηλώνεται, αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία. Για τους σκοπούς μας, επιθυμούμε απλώς να επισημάνουμε δύο σχετικά σημεία. Το πρώτο σημείο είναι ότι η Αδελφή White λέγει: «η λέξη “sacrifice” προστέθηκε από τη σοφία του ανθρώπου και δεν ανήκει στο κείμενο».

Κατόπιν άκουσα έναν άγιο να λαλεί, και ένας άλλος άγιος είπε προς εκείνον τον άγιον ο οποίος ελάλει: Έως πότε θα διαρκέσει το όραμα περί της καθημερινής θυσίας και της παράβασης της ερημώσεως, ώστε και το αγιαστήριο και το στράτευμα να παραδοθούν εις καταπάτησιν; Δανιήλ 8:13.

Το προηγούμενο εδάφιο είναι το ερώτημα που προκαλεί την απάντηση του εδαφίου δεκατέσσερα, και εκείνη η απάντηση αποτελεί τον κεντρικό στύλο και το θεμέλιο του Αντβεντισμού. Και μέσα στο ίδιο το ερώτημα που γεννά εκείνο το μεγάλο φως, το οποίο παρουσιάζεται ως ο κεντρικός στύλος του Αντβεντισμού, πληροφορούμαστε ότι η ανθρώπινη σοφία διέπραξε σφάλμα, τοποθετώντας μία πρόσθετη λέξη στη μετάφραση του εδαφίου.

Υπάρχουν κυριολεκτικά εκατοντάδες προστιθέμενες λέξεις στη μετάφραση της Βίβλου KJV του 1611, αλλά υπάρχει μόνο μία περίπτωση κατά την οποία ο Θεός προσδιορίζει οποιαδήποτε από εκείνες τις εκατοντάδες προστιθέμενες λέξεις ως εσφαλμένη. Και είναι σαφές ότι επρόκειτο για σφάλμα που προήλθε από την ανθρώπινη πλευρά του συνδυασμού ανθρωπότητας και θεότητας, ο οποίος παρήγαγε τον Λόγο του Θεού. Ακόμη πιο σημαντικό είναι ότι δεν θα υπήρχε ανάγκη για οποιοδήποτε θεόπνευστο σχόλιο σχετικά με την προστιθέμενη λέξη «θυσία», αν αυτή δεν ήταν κάτι που παρήγε εσφαλμένη κατανόηση του εδαφίου. Είναι σαφές ότι πράγματι το κάνει, διότι το θεόπνευστο σχόλιο όχι μόνο προσδιορίζει ότι η λέξη δεν θα έπρεπε να βρίσκεται εκεί, αλλά επίσης προσδιορίζει ότι «εκείνοι που έδωσαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως» έλαβαν από τον Κύριο «τη σωστή άποψη» περί του «παντοτινού». Η ακεραιότητα απαιτεί να χρησιμοποιήσουμε αυτές τις δύο προτάσεις ακριβώς όπως έχουν διατυπωθεί.

Εκείνοι που διακήρυξαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως προσδιόρισαν «το καθημερινόν» ως σύμβολο που αντιπροσωπεύει τον παγανισμό ή την ειδωλολατρική Ρώμη, αναλόγως του συμφραζομένου στο οποίο απαντά. Η λέξη που μεταφράζεται ως «καθημερινόν» εμφανίζεται πέντε φορές στο βιβλίο του Δανιήλ. Και στις πέντε περιπτώσεις είναι ουσιαστικό. Η λέξη εμφανίζεται εκατόν τέσσερις φορές στον Λόγο του Θεού, και τις ενενήντα εννέα χρησιμοποιείται ως επίθετο, αλλά μόνο στο βιβλίο του Δανιήλ χρησιμοποιείται ως ουσιαστικό. Οι άνδρες που μετέφρασαν τη Βίβλο του Βασιλέως Ιακώβου είδαν τη λέξη ενενήντα εννέα φορές ως επίθετο· έτσι, όταν έφθασαν στο βιβλίο του Δανιήλ, επιχείρησαν να την καταστήσουν επίθετο, ώστε να συμφωνεί με όλες τις άλλες περιπτώσεις όπου απαντούσε ως επίθετο. Για να το επιτύχουν αυτό, πρόσθεσαν τη λέξη «θυσία». Αλλά ο Θεός, διά της Έλεν Ουάιτ, είπε ότι η λέξη «θυσία» πρέπει να παραλειφθεί, πράγμα που σημαίνει ότι «το καθημερινόν» πρέπει να νοηθεί ως ουσιαστικό.

Εκείνοι που αντιτίθενται στη βουλή του Θεού σχετικά με τούτη τη λέξη μέσα στον Αντβεντισμό ορίζουν τη λέξη ως σύμβολο της ουράνιας διακονίας του Χριστού στο αγιαστήριο, αλλά εκείνοι που έδωσαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως την όρισαν ορθώς ως παγανισμό. Ο Αντβεντισμός σήμερα χρησιμοποιεί ένα σύμβολο σατανικής δυνάμεως για να αντιπροσωπεύσει τον Χριστό!

Μέσω εσφαλμένης ανθρώπινης λογικής, η αληθινή κατανόηση της λέξεως που μεταφράζεται ως «το διαπαντός» έχει αποκρυβεί από τον Αντβεντισμό. Οι Αντβεντιστές που στηρίζουν την προφητική τους μελέτη σε θέματα τα οποία εμφανίζονται τυχαία μέσα στα έτη στα τριμηνιαία μαθήματα του Σαββατιανού τους Σχολείου πίνουν ναυαγικά το «Kool-Aid» που τους σερβίρεται μέσω εκείνων των τριμηνιαίων, και το οποίο επιβεβαιώνεται από ποιμένες που οι ίδιοι δεν έχουν την ακεραιότητα που είναι αναγκαία ώστε να επιτρέψουν οποιαδήποτε συμβολή από τα σχόλια επί του θέματος της Αδελφής White.

Η ιστορία της διαμάχης περί του «παντοτεινού» έφθασε στο σημείο καμπής γύρω στο 1911, όταν η Αδελφή White δήλωσε απευθείας ότι εκείνοι οι όποιοι είχαν απορρίψει την κατανόηση των πρωτοπόρων ότι το «παντοτεινόν» σήμαινε τον παγανισμό, και οι όποιοι έδιδασκαν ότι το «παντοτεινόν» αντιπροσώπευε τη διακονία του Χριστού στο αγιαστήριο, είχαν λάβει την κατανόησή τους από «άγγελους οίτινες εξεβλήθησαν εκ του ουρανού» (20 MR 17).

Η αλήθεια περί «του καθημερινού» έχει προσδιορισθεί με σαφήνεια από την Αδελφή White, και διδάσκει ότι «άγιοι άγγελοι» καθοδήγησαν τη διάνοια του William Miller και ότι «άγγελοι εκβεβλημένοι από τον ουρανό» καθοδηγούν τη διάνοια εκείνων που διδάσκουν ότι «το καθημερινόν» αντιπροσωπεύει τη διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο. Η αλήθεια περί «του καθημερινού», όπως παρουσιάστηκε από εκείνους που έδωσαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως, ανακαλύφθηκε από τον William Miller.

«Συνέχισα την ανάγνωση και δεν μπορούσα να βρω καμία άλλη περίπτωση όπου αυτό [το καθημερινόν] απαντούσε, παρά μόνον στον Δανιήλ. Έπειτα [με τη βοήθεια μιας συμφωνίας] εξέτασα εκείνες τις λέξεις που στέκονταν σε συνάφεια με αυτό, “άφαιρεθη·” θα αφαιρέσει το καθημερινόν· “από του καιρού καθ’ όν το καθημερινόν θέλει άφαιρεθῆ,” κτλ. Συνέχισα την ανάγνωση και νόμιζα ότι δεν θα έβρισκα κανένα φως επάνω στο κείμενο· τελικά έφθασα στο Β΄ Θεσσ. β΄, 7, 8. “Διότι το μυστήριον της ανομίας ενεργείται ήδη· μόνον εκείνος που τώρα εμποδίζει, θα εμποδίζει, έως ότου βγει από τη μέση, και τότε θα αποκαλυφθεί ο άνομος”, κτλ. Και όταν έφθασα σε εκείνο το κείμενο, ω, πόσο σαφής και ένδοξη φάνηκε η αλήθεια! Εκεί είναι! Αυτό είναι το καθημερινόν! Λοιπόν, τώρα, τι εννοεί ο Παύλος με το “εκείνος που τώρα εμποδίζει”, ή κωλύει; Με τον “άνθρωπο της αμαρτίας” και τον “άνομο” εννοείται ο Παπισμός. Λοιπόν, τι είναι εκείνο που εμποδίζει να αποκαλυφθεί ο Παπισμός; Μα, είναι ο Παγανισμός· λοιπόν, τότε, “το καθημερινόν” πρέπει να σημαίνει τον Παγανισμό». Second Advent Manual, 66.

Αυτό που είναι πράγματι συγκλονιστικό σχετικά με την ανακάλυψη του Μίλερ ότι «το παντοτινόν» αντιπροσώπευε τον παγανισμό, είναι το πού βρήκε την αλήθεια. Τη βρήκε στο χωρίο των συγγραμμάτων του αποστόλου Παύλου όπου ο Παύλος όχι μόνο ορίζει «το παντοτινόν» ως παγανισμό, αλλά πρόκειται και για το χωρίο που δηλώνει ότι όσοι δεν εδέχθησαν την αγάπη της αληθείας λαμβάνουν ισχυρά πλάνη. Η αποδοχή του «παντοτινού» ως συμβόλου της διακονίας του

Χριστού στο αγιαστήριο, του ορισμού που προήλθε από αγγέλους οι οποίοι εκβλήθηκαν από τον ουρανό, αποτελεί το σύμβολο εκείνων μέσα στον Αντβεντισμό που δεν έχουν την ακεραιότητα η οποία είναι αναγκαία για να ορθοτομούν τον λόγο της αληθείας, και ως εκ τούτου είναι ήδη προορισμένοι να λάβουν ισχυρά πλάνη.

Δεν θέλω να παρεκκλίνω από το σημείο που επιδιώκουμε να προσδιορίσουμε. Το σημείο αυτό είναι ότι οι «επτά καιροί» που προσδιορίζονται στο ίδιο όραμα όπου βρίσκεται και «το παντοτινό» έχουν αποκρυβεί από ανθρώπινα χέρια, αν και παραμένουν σε κοινή θέα. Αυτό ήταν απλώς ένα εύκολο παράδειγμα του τρόπου με τον οποίο ένα ανθρώπινο μεταφραστικό σφάλμα που έγινε πριν από πολλούς αιώνες, και το οποίο έκτοτε χειραγωγείται μέσα στους ανθρώπινους νούς από αγγέλους που εκβλήθηκαν από τον ουρανό, χρησιμοποιείται σήμερα σε αυτή την κρίσιμη ώρα, ακριβώς πριν από την τελική κρίση στο τέλος του κόσμου, για να τυφλώνει τους νούς ως προς αλήθεια που στην πραγματικότητα βρίσκεται σε κοινή θέα.

Κατά την περίοδο του 1910, η αποστασία σχετικά με «το παντοτινό» μόλις άρχιζε να εκδηλώνεται· οι W. W. Prescott και A. G. Daniells ηγούνταν του σατανικού έργου της απόρριψης της θεμελιώδους κατανόησης περί «του παντοτινού». Το ακόλουθο άρθρο είναι επιστολή από εκείνη ακριβώς την εποχή, στην οποία η Αδελφή White αντιμετωπίζει τη σατανική άποψη ότι «το παντοτινό» στο βιβλίο του Δανιήλ αντιπροσωπεύει το έργο του Χριστού στο αγιαστήριο. Εκείνον τον καιρό οι δύο άνδρες προωθούσαν την ιδέα να ανατρέξουν στα παλαιά βιβλία των πρωτοπόρων και να μεταβάλουν την κατανόηση των πρωτοπόρων σύμφωνα με τη νέα, σατανική τους ερμηνεία. Ελπίζω ότι θα μπορέσουμε να επιδείξουμε ακεραιότητα καθώς διαβάζουμε το άρθρο.

«Σε τούτο το στάδιο της εμπειρίας μας δεν πρέπει να αφήσομε τον νου μας να αποσπασθεί από το ιδιαίτερο φως που εδόθη [εις ημάς] προς εξέτασιν κατά την σπουδαίαν σύναξιν της συνεδρίας μας. Και εκεί ήτο ο αδελφός Daniells, του οποίου ο νους ήτο υπό την επίδρασιν του εχθρού· και ο δικός σας νους και ο νους του πρεσβυτέρου Prescott ήσαν υπό την επίδρασιν των αγγέλων που εξεβλήθησαν από τον ουρανό. Το έργον του Σατανά ήτο να εκτρέψει τον νου σας, ώστε να εισαχθούν γιώτα και κεραίες, τα οποία ο Κύριος δεν σας ενέπνευσε να εισαγάγετε. Δεν ήσαν ουσιώδη. Πλην όμως τούτο εσήμαινε πολλά διά την υπόθεσιν της αληθείας. Και αι ιδέαι του νοός σας, εάν ηδύνασθε να αποσπασθείτε εις γιώτα ή κεραίες, είναι έργον επινοήσεως του Σατανά. Νομίζετε ότι, διορθώνοντας μικρά τινά πράγματα εις τα βιβλία που εγράφησαν, θα επράττατε μέγα έργον. Αλλ' έχω λάβει την εντολήν: Η σιωπή είναι ευγλωττία.»

«Πρέπει να πω: Σταματήστε την ανεύρεση σφαλμάτων. Εάν αυτός ο σκοπός του διαβόλου μπορούσε μόνο να πραγματοποιηθεί, τότε σας φαίνεται ότι το έργο σας θα θεωρούνταν ως θαυμασιότατο στη σύλληψή του. Ήταν το σχέδιο του εχθρού να συγκεντρώσει όλα τα υποτιθέμενα επιλήψιμα χαρακτηριστικά εκεί όπου δεν συμφωνούσαν όλες οι τάξεις διανοίας.

«Και τι τότε; Το ίδιο εκείνο έργο που ευαρεστεί τον διάβολο θα ερχόταν σε πέρας. Θα δινόταν στους εκτός της πίστεώς μας μια παρουσίαση, όχι της πίστεώς μας, αλλά ακριβώς εκείνη που θα τους εξυπηρετούσε, η οποία θα ανέπτυσε γνωρίσματα χαρακτήρος που θα προκαλούσαν μεγάλη σύγχυση και θα καταλάμβαναν τις χρυσές στιγμές οι οποίες θα έπρεπε να χρησιμοποιούνται με ζήλο για να τεθεί ενώπιον του λαού το μεγάλο μήνυμα. Οι παρουσιάσεις

πάνω σε οποιοδήποτε θέμα επάνω στο οποίο είχαμε εργαστεί δεν θα μπορούσαν όλες να εναρμονιστούν, και τα αποτελέσματα θα ήταν να συγχέονται οι διάνοιες πιστών και απίστων. Αυτό ακριβώς ήταν εκείνο που ο Σατανάς είχε σχεδιάσει να συμβεί—οτιδήποτε μπορούσε να μεγεθυνθεί ως διαφωνία.»

«Διαβάστε τον Ιεζεκιήλ, κεφάλαιο 28. Τώρα, εδώ υπάρχει ένα μεγάλο έργο, όπου μπορούν να δράσουν παράξενα πνεύματα. Αλλά ο Κύριος έχει ένα έργο να επιτελέσει για να σώσει ψυχές που χάνονται· και τις θέσεις τις οποίες ο Σατανάς, μεταμφιεσμένος, θα μπορούσε να καταλάβει, επιφέροντας σύγχυση στις τάξεις μας, θα το πράξει με τελειότητα, και όλες εκείνες οι μικρές διαφορές θα μεγεθυνθούν, θα γίνουν εξέχουσες.»

«Και μου εδείχθη εξαρχής ότι ο Κύριος δεν είχε αναθέσει ούτε στους Πρεσβυτέρους Daniells ούτε στον Prescott το βάρος αυτού του έργου. Μήπως πρέπει να εισαχθούν οι πανουργίες του Σατανά; Μήπως αυτό το “Daily” πρέπει να γίνει τόσο σπουδαίο ζήτημα, ώστε να εισαχθεί για να συγχύσει τους νούς και να εμποδίσει την πρόοδο του έργου σε αυτή τη σημαντική χρονική περίοδο; Δεν πρέπει, ό,τι κι αν είναι. Το θέμα αυτό δεν πρέπει να εισαχθεί, διότι το πνεύμα που θα εισαγόταν θα ήταν αποτρεπτικό, και ο Εωσφόρος παρακολουθεί κάθε κίνηση. Σατανικές δυνάμεις θα άρχιζαν το έργο του και θα επιφερόταν σύγχυση στις τάξεις μας. Δεν έχετε καμία κλήση να αναζητήσετε τη διαφορά γνώμης που δεν αποτελεί δοκιμαστικό ζήτημα· αλλά η σιωπή σας είναι ευγλωττία. Έχω όλο το ζήτημα καθαρά ενώπιόν μου. Αν ο διάβολος μπορούσε να εμπλέξει οποιονδήποτε από τον ίδιο μας τον λαό σε αυτά τα θέματα, όπως έχει προτείνει να πράξει, η υπόθεση του Σατανά θα θριάμβευε. Τώρα το έργο πρέπει να αναληφθεί χωρίς καθυστέρηση και να μη διατυπωθεί καμία [διαφορά] γνώμης.»

«Ο Σατανάς θα ενέπνεε εκείνους τους ανθρώπους που εξήλθαν από ανάμεσά μας να ενωθούν με πονηρούς αγγέλους και να παρεμποδίσουν το έργο μας με ασήμαντα ζητήματα, και τι αγαλλίαση [θα υπήρχε] στο στρατόπεδο του εχθρού. Συσπειρωθείτε, συσπειρωθείτε. Ας θαφτεί κάθε διαφορά. Το έργο μας τώρα είναι να αφιερώσουμε όλη τη σωματική μας δύναμη και όλη τη δύναμη των νεύρων του εγκεφάλου μας, ώστε να παραμερίσουμε αυτές τις διαφορές, και όλοι να βρίσκονται σε αρμονία. Αν επιτρεπόταν στον Σατανά, με τη μεγάλη ακαθαγίαστη σοφία του, να αποκτήσει το ελάχιστο έρεισμα, [θα χαιρόταν].»

«Τώρα, όταν είδα πώς εργαζόσασταν, ο νους μου συνέλαβε ολόκληρη την κατάσταση και τα αποτελέσματα, εάν προχωρούσατε και δίνατε στα πρόσωπα που μας έχουν εγκαταλείψει την παραμικρή ευκαιρία να επιφέρουν σύγχυση στις τάξεις μας. Η έλλειψη σοφίας σας θα ήταν ακριβώς εκείνο που θα επιθυμούσε ο Σατανάς. Η ηχηρή σας διακήρυξη δεν ήταν υπό την έμπνευση του Αγίου Πνεύματος. Μου δόθηκε οδηγία να σας πω ότι η αναζήτηση ελαττωμάτων από μέρους σας στα συγγράμματα ανδρών που έχουν οδηγηθεί από τον Θεό δεν είναι εμπνευσμένη από τον Θεό. Και αν αυτή είναι η σοφία που ο Πρεσβύτερος Daniells θα έδινε στον λαό, σε καμία περίπτωση μη του δώσετε επίσημη θέση, διότι δεν δύναται να συλλογίζεται από το αίτιο στο αποτέλεσμα. Η σιωπή σας επί του θέματος αυτού είναι η σοφία σας. Τώρα, καθετί όπως η αναζήτηση ελαττωμάτων στις εκδόσεις ανδρών που δεν είναι εν ζωή δεν είναι το έργο που ο Θεός έχει δώσει σε οποιονδήποτε από εσάς να κάνετε. Διότι, αν αυτοί οι άνδρες—οι Πρεσβύτεροι Daniells και Prescott—είχαν ακολουθήσει τις δοθείσες οδηγίες κατά το έργο στις πόλεις, θα υπήρχαν πολλοί, πάρα πολλοί, πεπεισμένοι για την

αλήθεια και μεταστραμμένοι, ικανοί άνδρες, που [τώρα] βρίσκονται σε θέσεις όπου ποτέ δεν θα φθάσει κανείς σε αυτούς.»

«Όλος ο κόσμος πρέπει να θεωρείται ως μία μεγάλη οικογένεια. Και όταν έχετε μία τέτοια πηγή γνώσεως από την οποία να αντλείτε, γιατί αφήσατε τον κόσμο να απολλύεται επί χρόνια, ενώ σας έχουν δοθεί οι μαρτυρίες από τον Κύριό μας Ιησού Χριστό; Η αληθινή θρησκεία μάς διδάσκει να θεωρούμε κάθε άνδρα και κάθε γυναίκα ως πρόσωπο προς το οποίο μπορούμε να πράξουμε το καλό.»

«Το ακόλουθο έχει δημοσιευθεί εδώ και πολλά έτη: “Ένας Ισορροπημένος Νους”, μαρτυρία προς τον Πρεσβύτερο Andrews. Ο νους δύναται να καλλιεργηθεί ώστε να καταστεί δύναμη ικανή να γνωρίζει πότε πρέπει να ομιλεί και ποια βάρη πρέπει να αναλαμβάνει και να φέρει, διότι ο Χριστός είναι ο διδάσκαλός σας. Και φοβήθηκα πολύ για σας [όταν σας είδα] να εξυψώνετε τη σοφία σας και να ακολουθείτε πορεία που θα επέφερε διαφορές γνώμών. Ο Κύριος καλεί σοφούς άνδρες, οι οποίοι μπορούν να σιωπούν όταν αυτό [είναι] σοφία να πράττουν έτσι. Αν θέλετε να είστε ακέραιος άνθρωπος, έχετε ανάγκη αγιασμού διά του Ιησού Χριστού. Τώρα έχει μόλις αρχίσει ένα έργο, και ας φανεί σοφία σε κάθε λειτουργό, σε κάθε πρόεδρο [μιας] συνδιασκέψεως. Αλλά εδώ υπήρχε ένα έργο το οποίο έπρεπε να είχατε αναλάβει πριν από χρόνια, όπου υπήρχε ανάγκη να υψώσετε τη φωνή σας υπέρ αυτού ακριβώς του έργου. Ο Χριστός έδωσε σε όλον τον λαό Του ειδικές οδηγίες για το τι πρέπει να κάνουν και τα πράγματα που δεν πρέπει να κάνουν. Και μας απομένει ολίγος χρόνος για να κατεργασθούμε τη δικαιοσύνη του Κυρίου. Μπορείτε να κατανοήσετε την οδό του Κυρίου. Είδα τον σκοπό σας να διευθύνετε τα πράγματα κατά τις δικές σας επινοήσεις αφού τοποθετηθήκατε ως πρόεδρος. Είχατε σκεφθεί ότι θα κάνατε θαυμαστά πράγματα, τα οποία θα ήσαν έργο που ο Θεός δεν είχε θέσει στα χέρια σας να πράξετε. Τώρα, το έργο σας δεν είναι να καταπιέζετε, αλλά να απαλλάσσετε από κάθε αναγκαιότητα κατά το δυνατόν, εάν ο Κύριος σας έχει δεχθεί να υπηρετείτε. Αλλά πολύ ενωρίς δώσατε αποδείξεις ότι δεν έχουν εκδηλωθεί από εσάς σοφία και αγιασμένη κρίση. Εκθέσατε απροκάλυπτα ζητήματα που δεν θα γίνονταν δεκτά, εκτός εάν ο Κύριος έδινε φως.»

«Μου δόθηκε η οδηγία ότι δεν έπρεπε να είχαν γίνει τέτοιες βιαστικές ενέργειες, όπως το να επιλεγείς εσύ ως πρόεδρος της διάσκεψης έστω και για έναν ακόμη χρόνο. Αλλά ο Κύριος απαγορεύει κάθε άλλη παρόμοια βιαστική ενέργεια, έως ότου το ζήτημα τεθεί ενώπιον του Κυρίου με προσευχή· και καθώς σου έχει έλθει το μήνυμα ότι το έργο του Κυρίου, το οποίο αναπαύεται επί του προέδρου, αποτελεί επισημότητα ευθύνη, δεν είχες κανένα ηθικό δικαίωμα να εκραγείς όπως έκανες επάνω στο θέμα του “Daily” και να υποθέσεις ότι η επιρροή σου θα έκρινε το ζήτημα. Υπήρχε ο πρεσβύτερος Haskell, ο οποίος έχει επωμισθεί τις βαριές ευθύνες, και υπάρχει ο πρεσβύτερος Igwin και αρκετοί άνδρες που θα μπορούσα να αναφέρω, οι οποίοι φέρουν βαριές ευθύνες.»

«Πού ήταν ο σεβασμός σας προς τους άνδρες της ηλικίας; Ποια εξουσία θα μπορούσατε να ασκήσετε χωρίς να λάβετε μαζί σας όλους τους υπεύθυνους άνδρες, ώστε να σταθμίσουν το ζήτημα; Αλλά ας εξετάσουμε τώρα το ζήτημα. Πρέπει τώρα να επανεξετάσουμε αν είναι κρίση του Κυρίου, ενώπιον του έργου που έχει παραμεληθεί, να επιδείξετε τον ζήλο σας ώστε να συνεχίσετε το έργο ακόμη έναν χρόνο. Εάν επρόκειτο να συνεχίσετε το έργο έναν ακόμη

χρόνο με τη βοήθεια εκείνων που θα ενωθούν μαζί σας, θα έπρεπε να λάβει χώρα μια αλλαγή σε εσάς και στον Πρεσβύτερο Πρέσκοτ. Και ταπεινώστε τις ίδιες σας τις καρδιές ενώπιον του Θεού. Ο Κύριος θα πρέπει να δει σε εσάς εκδήλωση μιας διαφορετικής εμπειρίας, διότι, αν ποτέ άνδρες είχαν ανάγκη να επαναστραφούν κατά την παρούσα [χρόνο], αυτοί [είναι] ο Πρεσβύτερος Ντάνιελς και ο Πρεσβύτερος Πρέσκοτ.»

«Ἐπτὰ ἄνδρες πρέπει νὰ ἐκλεγῶσιν, ἄνδρες σοφίας, οἵτινες, διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, [θὰ παράσχουν] ἀπόδειξιν [μίας] ἐπαναστροφῆς. Διότι, ἐὰν ὑπάρχουν ἄνδρες οὕτως τυφλωμένοι, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ συλλογισθοῦν ἀπὸ τοῦ αἰτίου εἰς τὸ ἀποτέλεσμα, ὥστε νὰ παραβλέπουν τοὺς ἄνδρας οἵτινες ἐβάστασαν τὰς εὐθύναις τοῦ ἔργου καὶ τοὺς προέδρους τούτων τῶν συνεδρίων, [ὥστε] ἄνδρες [οἵτινες] φέρουν τὸ ἔργον ἐπὶ πλέον τῶν δύο ἐτῶν νὰ παραμερίζωνται, καὶ νὰ ἐπέρχηται τοιοῦτον ἀπερίσκεπτον ἐπακόλουθον ὥστε ἄνδρες νὰ παραμελοῦν αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐτέθη ἐνώπιόν των ἐπὶ ἔτη—τὸ ἔργον εἰς τὰς πόλεις—καὶ νὰ μὴ δίδεται οὐδεμία, ἢ ἐλάχιστη μόνον, προσοχὴ εἰς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ συμβουλήν, ἀλλὰ νὰ διακηρύττουν τὰ πράγματα ἃ αὐτοὶ ἐπιλέγουν νὰ δώσουν εἰς τὸν λαόν, τοῦτο φέρει αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὴν μαρτυρίαν τῆς ἀνασφαλῆς τῶν ἀνδρῶν οἵτινες πρόκειται νὰ ἐμπιστευθῶσι τοιοῦτον μέγα καὶ θαυμαστὸ ἔργον.»

«Ο Χριστός δεν είναι νεκρός. Ποτέ δεν θα επιτρέψει το έργο Του να διεξάγεται με αυτόν τον παράδοξο τρόπο. Αφήστε τα βιβλία ήσυχα. Εάν κάποια αλλαγή είναι ουσιαστικά αναγκαία, ο Θεός θα εξασφαλίσει ώστε να υπάρξει στην αλλαγή εκείνη αρμονία σύμφωνη, αλλά όταν ένα μήνυμα έχει εμπιστευθεί σε ανθρώπους με τις μεγάλες ευθύνες που αυτό συνεπάγεται, [ο Θεός] απαιτεί πιστότητα, η οποία ενεργεί δι' αγάπης και καθαρίζει την ψυχή. Οι πρεσβύτεροι Daniells και Prescott έχουν και οι δύο ανάγκη επαναστροφής. Ένα παράδοξο έργο έχει εισχωρήσει, και δεν βρίσκεται σε αρμονία με το έργο που ο Χριστός ήλθε στον κόσμο μας να επιτελέσει· και όλοι όσοι είναι αληθινά μεταστραμμένοι θα πράττουν τα έργα του Χριστού.»

«Είμεθα πάντες [καλούμενοι] να επιτελέσωμεν το έργον εκείνο το οποίον θα δοξάση τον Πατέρα. Έχομεν φθάσει εις την κρίσιμον ώραν—ή να συμμορφωθώμεν προς τον χαρακτήρα του Ιησού Χριστού ήδη εν τω καιρώ τούτω της προπαρασκευής, ή να μη το επιχειρήσωμεν [καν]. Πρεσβύτερε Daniells, [δεν είσθε] να αισθάνεσθε ελευθέριος να υψώνητε την φωνήν σας ως εξουσιαστικήν, καθώς έχετε πράξει υπό παρομοίας περιστάσεις. Και να εννοήτε ότι ο πρόεδρος μιας συνδιασκέψεως δεν είναι άρχων. Εργάζεται εν συνδέσμω με τους σοφούς άνδρας, οίτινες κατέχουν την θέσιν των προέδρων, τους οποίους ο Θεός έχει αποδεχθή. Δεν έχει την ελευθερίαν να επεμβαίνη εις τα συγγράμματα των εντύπων βιβλίων που προήλθον από τας γραφίδας τας οποίας ο Θεός έχει αποδεχθή. Δεν πρέπει πλέον να ασκούν εξουσίαν, εκτός εάν επιδείξουν ολιγώτερον από το πνεύμα της εξουσιαστικής, δεσποτικής δυνάμεως. Η κρίσις έχει έλθει, διότι ο Θεός θα ατιμασθή.»

«Πώς βλέπει ο Κύριος τις ακαλλιέργητες πόλεις; Ο Χριστός είναι στον ουρανό. Τώρα η αναγνώρισή Του πρέπει να είναι: “Δεν υπάρχει βασιλική εξουσία. Και τώρα είναι η κρίση του κόσμου τούτου. Τώρα εγώ είμαι η Δύναμη να σώσω ή να καταστρέψω. Τώρα είναι ο καιρός κατά τον οποίον η μοίρα όλων βρίσκεται στα χέρια Μου. Έδωσα τη ζωή Μου για να σώσω τον κόσμο. Και «εγώ, εάν υψωθώ», η σωτήρια χάρη που θα μεταδώσω θα αποδείξει ότι όλοι όσοι θα μορφωθούν σύμφωνα με τη θεία ομοιότητα και θα είναι ένα με Εμένα, θα εργάζονται όπως

εργάζομαι Εγώ με τη δύναμη της λυτρωτικής Μου χάριτος.” Όποιος θέλει, ας ενωθεί με τους αδελφούς του για να εκτελέσει το έργο που τους δόθηκε να επιτελέσουν όταν βρίσκονται σε θέσεις ευθύνης, υπό τη συμβουλή που δίνει ο Κύριος, και ας επιζητεί με τη μέγιστη σπουδή να εργάζεται σε πλήρη αρμονία με Εκείνον ο οποίος τόσο αγάπησε τον κόσμο, ώστε έδωσε τη ζωή Του ως πλήρη θυσία για τη σωτηρία του κόσμου. Απευθύνομαι στους λειτουργούς μας, ώστε, καθώς εισέρχονται στο έργο μέσα στις πόλεις μας, να συνοδεύει τη διακονία του Λόγου μια ήρεμη ιερότητα. Δεν μπορούμε να κάνουμε την προσήκουσα εντύπωση στις διάνοιες των ανθρώπων αν εμείς... [Το κατώτερο τρίτο αυτής της σελίδας αφέθηκε κενό.]»

«Αντιγράφο από το Ημερολόγιό μου. Την αλήθεια καθώς είναι εν τω Ιησού—να τη λαλείτε, να προσεύχεστε γι’ αυτήν, να πιστεύετε κάθε λέξη της με την απλότητά της. Τι θα κερδίσετε εάν τα σφάλματα τεθούν ενώπιον των ανθρώπων εκείνων που αποστάτησαν από την πίστη και έδωσαν προσοχή σε πνεύματα πλάνης, ανθρώπων που δεν ήταν πριν από πολύ καιρό μαζί μας στην πίστη; Θα σταθείτε με το μέρος του διαβόλου; Στρέψτε την προσοχή σας στους ακαλλιέργητους αγρούς. Ένα παγκόσμιο έργο είναι ενώπιόν μας. Μου δόθηκαν παραστάσεις σχετικά με τον John Kellogg.»

«Ένα πολύ ελκυστικό πρόσωπο εκπροσωπούσε τις ιδέες των απατηλά πειστικών επιχειρημάτων που παρουσίαζε, αισθήματα διαφορετικά από τη γνήσια αλήθεια της Βίβλου. Και εκείνοι που πεινούσαν και διψούσαν για κάτι νέο προωθούσαν ιδέες [τόσο απατηλά πειστικές], ώστε ο Πρεσβύτερος Πρέσκοτ διέτρεχε μεγάλο κίνδυνο. Ο Πρεσβύτερος Ντάνιελς διέτρεχε μεγάλο κίνδυνο να περιπλακεί σε μια πλάνη ότι, αν αυτά τα αισθήματα μπορούσαν να κηρυχθούν παντού, θα ήταν σαν ένας νέος κόσμος.»

«Ναι, θα μπορούσε· αλλά ενώ ο νους τους ήταν έτσι απορροφημένος, μου εδείχθη ότι ο αδελφός Ντάνιελς και ο αδελφός Πρέσκοτ ύφαιναν μέσα στην εμπειρία τους αισθήματα πνευματικ[ιστικής] εμφάνισης και παρέσυραν τον λαό μας προς ωραία αισθήματα που θα απατούσαν, ει δυνατόν, και αυτούς τους εκλεκτούς. Οφείλω να χαράξω με την πέννα μου [το γεγονός] ότι αυτοί οι αδελφοί θα έβλεπαν ελαττώματα στις απατηλές ιδέες τους, τα οποία θα έθεταν την αλήθεια σε αβεβαιότητα· και [όμως] αυτοί [θα] προέβαλλαν ως [εάν είχαν] μεγάλη πνευματική διάκριση. Τώρα οφείλω να τους πω [ότι], όταν μου εδείχθη αυτό το ζήτημα, όταν ο πρεσβύτερος Ντάνιελς ύψωνε τη φωνή του ως σάλπιγγα υποστηρίζοντας τις ιδέες του περί του “Καθημερινού”, τα μεταγενέστερα αποτελέσματα παρουσιάστηκαν. Ο λαός μας γινόταν συγκεχυμένος. Είδα το αποτέλεσμα, και τότε μου δόθηκαν προειδοποιήσεις ότι, εάν ο πρεσβύτερος Ντάνιελς, χωρίς σεβασμό προς την έκβαση, επρόκειτο έτσι να εντυπωσιάζεται και να αφήνει τον εαυτό του να πιστεύει ότι βρισκόταν υπό την έμπνευση του Θεού, σκεπτικισμός θα εσπείρετο παντού ανάμεσα στις τάξεις μας, και θα βρισκόμασταν εκεί όπου ο Σατανάς θα μετέφερε τα μηνύματά του. Κατηγορημένη απιστία και σκεπτικισμός θα εσπείροντο στους ανθρώπινους νους, και παράξενες σοδειές κακού θα ελάμβαναν τη θέση της αλήθειας.—Ms 67, 1910, 1–8. Manuscript Release, volume 20, 17–22.»

Σε εκείνους που έδωσαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως εδόθη η ορθή άποψη περί του «παντοτινού» στο βιβλίο του Δανιήλ. Μέσω των ανθρωπίνων χειρών που μετέφρασαν το βιβλίο του Δανιήλ, και κατόπιν μέσω ανθρώπων που κατευθύνονταν από αγγέλους οι οποίοι είχαν εκβληθεί από τον ουρανό, η ορθή κατανόηση του «παντοτινού» έχει καταστεί κεκρυμμένη,

μολονότι βρίσκεται σε κοινή θέα. Στον Δανιήλ, όταν εμφανίζεται η λέξη που μεταφράζεται ως «το παντοτινό», δεν πρέπει να περιλαμβάνεται η προσθήκη της ανθρώπινης λέξεως «θυσία». Στο δέκατο τρίτο εδάφιο του ογδόου κεφαλαίου του Δανιήλ βρίσκουμε μία από τις πέντε φορές κατά τις οποίες αυτό συμβαίνει στο βιβλίο του Δανιήλ. Σε αυτό ακριβώς το εδάφιο προσδιορίζονται επίσης οι «επτά καιροί» του Λευιτικού είκοσι έξι, αλλά, μέσω του αυτού είδους ανθρωπιστικής χειραγωγήσεως, έχουν αποκρυβεί ενώ βρίσκονται σε κοινή θέα.

Θα εξετάσουμε αυτό το γεγονός στο επόμενο άρθρο.